

P—Kitap: Tıkanma

İçeriği Yazan: [Ece ERDAĞ](#) [1] Zaman: Paz, 11/01/2009 - 07:00

Yazar: Ece ERDAĞ

Ece ERDAĞ

Kitabın Adı: Tıkanma

Yazar: Chuck Palahniuk

Yayın Evi: Ayrıntı Yayınları—Yeraltı Edebiyatı

Annecik ve Aptal Oğlan

Son kez hapse girmeden önce çıktığı mahkemede Annecik, yargıcın kürsüsünün dibinde “Hedefim, insanların hayatındaki heyecan motoru olmak” dedi.

Aptal, küçük oğlanın gözlerinin içine baktı ve “Amacım insanlara anlatabilecekleri neşeli hikayeler sunmaktır”. Gardiyanlar elleri kelepçeli vaziyette onu arkaya götürmeden önce “Beni mahkum etmeniz çok gereksizdi. Bürokrasimiz ve kanunlarımız dünyayı temiz ve güvenli bir toplama kampına çevirdi” diye bağırdı.

Annecik haklıydı bir bakıma. İnsanlar dünyanın güvenli ve düzenli olması için çalışıp dururdu çağlar boyunca. Ama hiç kimse bunun ne kadar sıkıcı olabileceğinin farkında değildi. Bütün dünyanın parsellendiğini, hız limitleri konduğunu, bölümlere ayrıldığını, vergilendirildiğini ve bütün insanların sınavlardan geçirildiğini, fişlendiğini, nerede oturulduğunu, ne yaptığının kaydının tutulduğunu düşünün. Hiç kimseye macera yaşayacak bir alan kalmadı, satın alınabilenler hariç. Lunaparka gitmek gibi. Safariye çıkmak gibi. Film izlemek gibi. Ama bunlar yine de sahte heyecanlardı. Büyük bir sahte afetin olma şansı bile oy çoğunluğuyla ortadan kaldırıldı. Gerçek afet veya risk ihtimali olmadığından, gerçek kurtuluş şansı da ortadan kalkmış oldu.

Gerçek mutluluk yok.

Gerçek heyecan yok

Eğlence, keşif, buluş; yok...

Durum böyle olunca Annecik, Atlas gibi yüklendi dünyanın yükünü ve tam da bu ana denk geldi boynundaki ilk omurun sızısı.

“Kurtarıcı” doğru kelime değil, ama akla ilk geleni.

Sadece kendi yöntemleriyle çabalayacaktı ve Aptal oğlan’a da gösterecekti tüm bunların sonundaki ışığı.

“Kahraman” doğru kelime değil, ama akla ilk geleni.

“Sana cebir ve makro ekonomiyle ilgili öğrettikleri her şeyi unutabilirsin” dedi Annecik. “Bir üçgenin karekökünü almayı biliyor olabilirsin ama teröristin teki seni kafandan mıhlarsa, bu ne işe yarar ki, söyle bana. Bu sana hiçbir şey kazandırmaz. İhtiyacın olan gerçek eğitim budur. İnsanların sana öğretmeyi uygun gördüğü şeylerden fazlasını bilmeni istiyorum.”

Çocuk “Neler mesela?” diye sordu.

“Mesela, ömrünün geri kalanını düşündüğünde” dedi Annecik ve elini gözlerine siper etti; “Asla önündeki bir iki yıldan ötesini kestiremezsin.”

Sonra da “Otuz yaşına geldiğinde görürsün ki en büyük düşmanın senden başkası değildir”, diye ekledi. Annecik dünyaya mutluluk vermek istiyordu belki de. Ya da mutluluktan daha iyi bir şey: Huzur.

Saygı görecek.

Bir gün.

Üstelik gece kulüplerinde yangın alarmlarıyla dans ettiğimize göre bu dünyada yanlış bir şeyler oluyor. Yangın alarmları artık asla yangını haber vermez. Gerçekten yangın çıkmış olsaydı, kibar sesli biri “Buick marka pikap, plaka BRK 773, farlarınız açık kalmış” şeklinde bir anons yapardı. Gerçek bir nükleer saldırı olması durumunda birileri “Austin Letterman için telefon var” diye bağırırdı.

Dünya bir inilti veya patlamayla değil de ihtiyatlı ve zarif bir anonsla sona erecek: “Bill Rivervale, telefondan aranıyorsunuz, ikinci hattı alın lütfen.”

Sonrası hiçlik.

Siyah beyaz tanıklar, gözleri veya tek ayağı olmayan biçimsiz tavuklar botlarımin üzerindeki parlak tokaları gagalamak için etrafımda dönüp durdu. Nalbant, önündeki demiri dövmeye devam etti. Hiç durmaksızın yaptığı, iki hızlı ve üç yavaş vuruştan bunun sevdiği bir Radiohead şarkısının bas gitar ritmi olduğunu anladık.

Her gün güneşten koruyucu krem sür.

Beyaz saçlarını boya.

Delirme.

Yağ ve şekeri azalt.

Daha çok mekik çek.

Bunları sakın unutma.

Kalsiyum al.

Cildini nemlendir. Her gün.

Sonsuza dek aynı kalmak için zamanı durdur.

Sakın yaşlanma.

Hayatımın, Zen Budizm öğrencilerine meditasyon yapmaları için ödev olarak verilen ve mantıksal çözümünü olmayan problemlerden hiçbir farkı yok; deja vu ile jamais vu arasında gidip geliyorum, denge kurmaya çalışmıyorum.

Bir kasın hafifçe seğirmesinin kuduz belirtisi olduğunu biliyorum, kas krampları, susuzluk, düzensizlik, ağız sulanması derken nöbet, koma ve ölüm gelir. Akne, yumurtalıkta kist olduğunun,

hafif yorgunluk ise tüberkülozun belirtisidir. Kan çanağı gibi gözler menenjitin habercisidir. Uyuşukluk tifonun ilk belirtisidir. Güneşli günlerde gözünüzün önünde uçuşan noktalar, retinanızın yırtılmaya başladığı anlamına gelir. Kör olma yolunda ilerliyorsunuzdur. Eğer kafanız karışıyorsa böbrek yollarınız iflas etmiştir ya da böbreğinizde ciddi bir sorun var demektir. Annem ölse bile, kredi hakkım sona ermeden okula geri dönüp tıp fakültesine tekrar kayıt olmak ister miydim bilemiyorum. Hâlihazırda bildiklerim zaten beni yeterince rahatsız ediyor.

Endorfin yağmuruna ihtiyacım var. Yatışmak için. Peptid feniletamin arzularım. Ben buyum. Bir bağımlı. Yani kimin umrunda ki?

Yani sırf erkek olduğum için her zaman hata yapmaktan bıktım demenin zamanı.

Yani her şeyde vazgeçip herkesin düşmanı olup çıkmadan önce etrafınızdaki insanlar size kaç kez baskıcı ve önyargılı bir düşman olduğunuzu söyleyebilir, demenin. Yani, erkekler birer şovenist domuz olarak doğmazlar, sonradan olurlar ve her gün binlerce erkek, kadınlar tarafından bu şekilde yetiştirilmektedir, demenin.

Belli bir süre sonra vazgeçip seksist, bağınaz, ruhsuz, kaba ve kerizin kerizi olduğunuz gerçeğini kabullenirsiniz. Kadınlar haklıdır. Siz haksız. Bu fikre gün geçtikçe alışsınız. İnsanların sizden beklediği gibi yaşamaya başlarsınız.

Uymasa da uydurursunuz.

Yani, tanrının olmadığı bir dünyada, anneler yeni tanrı değil midir? Kutsal ve tecavüz edilemez son mertebe. Annelik dünyada kalan mükemmel ve büyümlü mucizelerin sonuncusu değil midir? Ama erkekler için imkansız olan bir mucizedir bu.

Erkekler doğum sırasında çekilen bütün şu acılar ve dökülen kan yüzünden doğurmadıklarına memnun olduklarını söyleyebilirler, ama kedi uzanamadığı ciğere mundar der. Erkeklerin, kadınların başardığı bu imkansıza yakın olayın uzağından bile geçemediği açıktır. Beden gücü, soyut düşünceler, falluslar; erkeklerin sahip olduğu sanılan bu avantajlar aslında semboliktir.

Fallusla çivi bile çakılmaz.

Zaten kadınlar iktidar bakımından daha avantajlı doğarlar. Hakların eşitliğinden ancak erkeklerin doğurabildiği gün bahsetmeye başlayabiliriz.

“Kırılgan olun ve aşağılanmaktan korkmayın. Bütün hayatınız boyunca insanlara “üzgünüm” deyin. Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm...”

Sonuç ne olacak, bilmem.

Onca koşuşturmadan sonra, vardığımız nokta gecenin köründe, bir hiçliğin ortası

Ve belki de bilmek önemli değildir.

Şu anda durduğumuz yere, karanlıktaki yıkıntıların arasına kurmaya çalıştığımız şey herhangi bir şey olabilir...

-

i [2]letisim@politikadergisi.com

[Bu yazı, Politika Dergisi Sayı 11'de yer almıştır. Tüm haklardan devşirilen bu yazının kaynağı indirilmeden alınmıştır.]

Sayı 11'i indirmek için [buraya](#) tıklayınız. [3]

Yorumlar

- [Kültür/Sanat](#) [4]

Kaynak URL (12/05/2024 - 08:50 tarihinde yazdırıldı):

<http://www.politikadergisi.com/makale/p%E2%80%94kitap-tikanma>

Bağlantılar:

[1] <http://www.politikadergisi.com/pd-uye/ece-erdag>

[2] <mailto:Ece.Erdag@PolitikaDergisi.com>

[3] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD11.zip>

[4] <http://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/kultursanat>